

מז:

עין משפט
גר מצוה

ק"א א מ"י פ"ט מ"ב
פסול המוקדש
הלכה ה'
ק"ב ב מ"י פ"ג מ"ב
חזן ומלך היד:
ק"ג ג מ"י פ"ז מ"ב
אבות הטומאה
ה"א:

דבינו חנאל

[illegible][illegible]

שם טומאה דרבנן: מטמאה טומאה אולנין. הואיל ו
וכל מחליה כלל: ושרפם עם הטמאה כפסה. ואפילו
ת מעליהם שרי וש"מ מדודה ר' יוסף היכא דלאו ב
ת מדברי חנינא יליף מאי חמא ר' אליעזר דקאמר
רבי אליעזר ורבי יבוע: הכי קאמר ליה. האי דקא
שע נמי דשמעין ליה דמיקל טפי גבי חזית דקאמר י
א ובי אינא למימר דמיקל בשריפה בתלית וטמאה הו
דאמר יגלנה ומנא גרמא הוא דקאן בידים אבל בטוהרה
א הדגה מדה ומדה היא דהא נש אקאמר דרבנן
טס טומאה לשם איור דהא אמרת מדודה רבי יוסי בשנ
ויכון דלא שני ליה שפיר יליף רבי מאיר מדברי חנינא דאמר
טמא טומאה דאורייתא: א"ר ירמיה הכא כבשר שנטמא.
טעמיה. דאמר משקין אין מטמאין אחרים ואפילו אולנין
לכא טומאה טמא דאורייתא ובגי המזה טוהרה נש
לכשר זה מדאורייתא הלכך אינה היא מן טמא דטמא
לוי טומאחו קא מסהד ר' חנינא מעיקרא בראשון נגע וה"ל
אמר ר' יהודה (ד). שמין ולא חש למדק טליה האי וקט
שנטמא בכל שנטמא כשר דהו לכו משקין שיים אורייתא שלי
אול טמא אול כלל מדרבנן אי קא מהני ליה האי ש
ל משקין שנגע בהן חמלה היו מדרבנן דהא נגע בראשון
ל דאמר קדיש עושין טומאה כיוצא בהן ואשמעין ר' חני
הא טוהר מעליה דאורייתא מותר לעשותה לך דאורייתא
נגע אורייתא שלישי דאורייתא עבדינן שני דאורייתא הלכך אינה
רבי ירמיה וטוהי לה להוספת טומאה דרבנן דממתיין
הוא

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

הפניגול. לא נזכר הכא אלא ממסים הכרימא: הפניגול והסור. וקדשים: והטמא. כשר קודם שנטמא. דקימא לן כפי' אחרון (ד' קא): דגורו עליהן שיטמא את הידים ואעפ"י שאין אוכל מטמא אדם גורו עליהן לטמא אחרות את הידים ולא לטמא את הגוף משום חשדי הכונה ועליו הכונה דמפרשין המס ואפילו הכי דלית עלייהו טומאה דרבנן אמרי כ"ש דלון שורפין פיגול וטמא שאין מוטאים מן התורה עם הטמאה שהיא טמא מן התורה וכו' וכן בתורה טמאה וטמאה ואפי' ב"ה לא קשרו אלא משום דלית לפיגול וטמא טומא' דרבנן: ואז"ל. רבי יוסי לרבי מאיר כ"י ילפנא דמדרין יהושע נמי אינה היא להקה מדמיון לן צו. ורקמן פריך אמאי אינה היא המדה: **מדה ומדה** היא. דהא טהורה גמורה היא הכיתה הוזה ומשום דסופה לאיבוד לרי' נטמאי' בידיד: **דעלים**. שזרין ליהסם שמי היסקות: **מתלוסס** כשם. שעדיין אין על הטהורה אלא איסור דרבנן אבל בשבט שנקשרה כבר מן התורה אין לך טומאה גדולה מזה ודברי הכל כן ר' יוסי שורפין: **נימא קסבר ר' יוחנן דשטמי**. דרבי חנינא בולד הטומאה דרבנן ור"מ מיהי יליף. ודוקא נקט שז רבי יוחנן ומשום דלית עליה איסור דרבנן הוא טמא דר' מאיר אבל אם לא לשורפין נחמס וארבע מודה רבי מאיר דלון שורפין ואע"ג דסופה לאיבוד דלאו מדרבי יהושע קא יליף דשטמי' דרבי יהושע התם משום הפסד חולין רבי דילמא לר' יוחנן נמי ר' מאיר מדרבי יהושע יליף וטעמיה דרבי מאיר לאו משום איסורא דרבנן הוא דהוא הדין נמי לחמס וארבע והאי דקאמר ר' יוחנן שז אורחא דמילתא נקט: **אל** אין. ודוקא שז קאמר ולקמיה פריך אמאי קאמר ר' יוסי אינה היא המדה: **נימא מסייע ליה**. דכשנע מודה ר' יוסי: **הפיגול וטמא כו**. רבי יוסי אל' לעיל וקאמר ליה לר' מאיר שז יליף דלמדי צית הלין שזרפין כחמס משום דפיגול וטמא אסרי מדאורייתא אבל באיסורא דרבנן לא שרי לנטמאי בידיד שמעין מיהי מיא דבאסורא דאורייתא מודה רבי יוסי ואע"ג דליכא שז טומאה עליה: **שאי** כחמס כו'. מהא לא מיסתייעא לר' יוחנן ואפי' בשבט אימא לך דפליג ר' יוסי ואע"ג דאסורא הואיל ואין עליה שז טומאה לא ממעטין ליה וזה דמוהה כפיגול וטמא משום דלית

חלה נראית לאדם ירדה לה חודת טומאה ומין עולה ממנה
אל תרומה טהורה והא דבא ר' יוסי קאמר לה דאי ר' מאיר
אכילה היא והוא הא דאין לפת מעלייתא בשבע שעות: אי הכי.
הא ר' יוסי איהו יליף רבי מאיר מדברי חנינא ומדבריו לא
מדברי חנינא איהו איהו מן האמה דכפרס קמיה ואילו
אנה ביד מודה בשריפה כפסה דאין שורפין דהאש משום הפסד
דאיכא למימר דמיקל כשמען ליה גבי חבית שזולד לה ספק
כא למימר דמיקל: אי הכי. דרבי מאיר מדברי חנינא יליף אחאי
על הטהרה כי האם שריף טומאה דריבן והא ר' יוסי לא שני
אל ואכא איכור דאורייתא וא"פ לדינא עלה שם טומאה אלא
שמתמאין טומאה מדרבנן בטומאה דאורייתא הכא נמי מטמין איכור
ולד הטהרה דקמי גזון שטמא כמשקין שטמאין שבר: ואורא
מדרבנן והוא הדין ראשון שרפין להו וגרלה בעיני דרבי ירמיה אולד
איכא נמי איכור דרבנן עלה לא שאל: ורבי יוסי לעומתו. דמשקין
נא הוא. ור' ירמיה איכא לאקשוו א"כ בין לר"מ בין לר' יוסי מאי
והשאל נמי כדאי ראשון שרפין להו וגרלה בעיני דרבי ירמיה אולד
איכא נמי איכור דרבנן דמי חולד הטהרה ועלום כבשר שטמא
ואשמעין שלשין מותא עשמו שני. ואחאי מאיר לאקשוו סוף סוף
ראשון כבשר שני אי לשויה שני מדרבנן מעיקרא נמי שני מדרבנן
י' ע"י שני קנעין חלה אלא על כרחך ר' ירמיה כרז אלא או
דשני דרבנן עבדין ליה שני דאורייתא ולר' מאיר שמעיין מיה דשני
אל תרומה טהורה ששרפת שם הטהרה אלא יוסי ואשמעין
אין מן האמה. ורבינא דלית ליה [שם] מקרא מלא דכר הכתוב לא
לחומתא כרשא ונא מדברייהו מדברי ר' אליעזר ורבי יושע:

מסורת הש"ס

(א) שבת קוד: לקמן כ: טז;
 יצאה לו ב"ק קח. י"ח
 (ב) לקמן פה. קכ:
 (ג) לקמן מה: (ד) ולעיל
 ד: (ה) כס"א ליחא תן.
 (ו) כס"א טקף: טומאה על
 (ז) ומיהו י"ל דרימ מר'
 וינא ור"ע וילף שפיר שר
 טעמיה מין דעליהו קימי
 שר כ"י העתק מחלטי
 גרסתי

מִן־הַיָּמִים

הַפִּיגוּל וְהוֹדֵר מִטַּמְאֵי
אֵת הַיָּדִים. מִדְּרֹגֶן וְקִטְמָן
וְנִסְפָּלָה מִלֵּאכּוּל
אֵלֶּם, וְתִקְלָקֶלָה
נְעִיפֹסָה מִחֲמַלֵּל אֶדָם
מִטַּמְאָה. וְקִטְמָן מִחֵה,
זִמְמָה אֲרֻכְלִין. דָּל
מִן שִׂיזָא רֵאשִׁי לִכְלֹ
אֵל פֶּקַע מִרְתָּה אֵיל
מֵינָה (שֵׁשׁ). וְנִשְׂרַפָּה עֵם
הַטַּמְאָה בִּפְסָה. אֶס
נִמְרֹסָה שְׂכֻרָה יֵהָ, דְּמִין
לֵלֵל חֵיזָא לְאֶדָם מִשְׁתֵּר
עֲלֵמָה נִיכֵדִים. וְחִסְלֵי לֵר
וְחִי לִמְרָז וְעֲלֵמָה חֵי
לְעֵמָה. וְנִשְׂרַפָּה.

רבינו חננאל (רבינו)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones